

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1To/10/2023
Identifikačné číslo spisu: 9521100199
Dátum vydania rozhodnutia: 10.12.2025
Meno a priezvisko: JUDr. Patrik Príbelský
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:9521100199.23

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Petra Paludu na neverejnom zasadnutí konanom 10. decembra 2025 v Bratislave v trestnej veci proti obžalovanému V. Š. a spol. pre pokračovací obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi a iné, prejednal odvolanie prokurátora a odvolania obžalovaných V. Š., M. A., O. A., M. C.I., U. R., P. C., O. I. a P. Z. podaných proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. 12T/9/2021, z 30. júna 2023

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. a), c) Trestného poriadku z r u š u j e rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. 12T/9/2021, z 30. júna 2023.

II. Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vracia vec Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd rozhodol rozsudkom, sp. zn. 12T/9/2021, z 30. júna 2023 tak, že uznal obžalovaných V. Š.Q., M. A., O. A., M. C.É., U. R., P. C., O. I. a P. Z. za vinných, a to na skutkovom základe tam podrobne rozvedenom.

Obžalovaného V. Š. uznal za vinného v bodoch 4/, 5/ a 6/ zo spáchania pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. c) Trestného zákona v znení platnom do 30. apríla 2022 s poukazom na § 138 písm. b) a písm. j) Trestného zákona. Za to mu bol podľa § 172 ods. 3, § 38 ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 15 (pätnásť) rokov; so zaradením podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia. Podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona mu bol uložený aj trestu prepadnutia majetku a podľa § 76 ods. 1 zároveň ochranný dohľad vo výmere 2 (dvoch) rokov.

Obžalovaného M. A.C. v bodoch 5/ a 6/ z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. c) Trestného zákona v znení platnom do 30. apríla 2022 s poukazom na § 138 písm. b) a písm. j) Trestného zákona. Za to mu bol podľa § 172 ods. 3, § 38 ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 15 (pätnásť) rokov; so zaradením podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona mu bol uložený aj trestu prepadnutia majetku a podľa § 76 ods. 1 zároveň ochranný dohľad vo výmere 2 (dvoch) rokov.

Obžalovaného O. A. v bode 6/ z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. c) Trestného zákona v znení platnom do 30. apríla 2022 s poukazom na § 138 písm. b) a písm. j) Trestného zákona. Za to mu bol podľa § 172 ods. 3, § 38 ods. 4, § 37 písm. m) Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) rokov a 8 (osem) mesiacov; so zaradením podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona mu bol uložený aj trestu prepadnutia majetku a podľa § 76 ods. 1 zároveň ochranný dohľad vo výmere 2 (dvoch) rokov.

Obžalovaného M. C. v bode 6/ z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. c) Trestného zákona v znení platnom do 30. apríla 2022 s poukazom na § 138 písm. b) a písm. j) Trestného zákona. Za to mu bol podľa § 172 ods. 3, § 38 ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 15 (pätnásť) rokov; so zaradením podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona mu bol uložený aj trestu prepadnutia majetku a podľa § 76 ods. 1 zároveň ochranný dohľad vo výmere 2 (dvoch) rokov.

Obžalovanú U. R. v bodoch 1/ a 3/ z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. c) Trestného zákona v znení platnom do 30. apríla 2022 s poukazom na § 138 písm. b) a písm. j) Trestného zákona. Za to jej (vrátane za trestné činy podľa bodu 10/ rozsudku Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 12T/9/2022, z 12. augusta 2022 - predchádzajúci rozsudok súdu prvého stupňa) bol podľa § 172 ods. 3, § 38 ods. 3, § 36 písm. j) Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 15 (pätnásť) rokov; so zaradením podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona mu bol uložený aj trestu prepadnutia majetku a podľa § 76 ods. 1 zároveň ochranný dohľad vo výmere 2 (dvoch) rokov.

Obžalovaného P. C. v bodoch 1/ a 3/ z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. c) Trestného zákona v znení platnom do 30. apríla 2022 s poukazom na § 138 písm. b) a písm. j) Trestného zákona. Súd pri ňom v zmysle § 44 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu pretože trest uložený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2To/9/2022, z 22. novembra 2022 považoval na ochranu spoločnosti a nápravu tohto obžalovaného za dostatočný.

Obžalovaného O. I. v bode 7/ z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. c) Trestného zákona v znení platnom do 30. apríla 2022 s poukazom na § 138 písm. b) a písm. j) Trestného zákona. Za to mu bol podľa § 172 ods. 3, § 38 ods. 2, § 37 písm. m) Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov; so zaradením podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon

trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 1 mu bol uložený ochranný dohľad vo výmere 2 (dvoch) rokov.

Obžalovaného P. Z. v bodoch 2/ a 7/ z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. c) Trestného zákona v znení platnom do 30. apríla 2022 s poukazom na § 138 písm. b) a písm. j) Trestného zákona. Za to mu bol podľa § 172 ods. 3, § 38 ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 15 (pätnásť) rokov; so zaradením podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona mu bol uložený aj trestu prepadnutia majetku a podľa § 76 ods. 1 zároveň ochranný dohľad vo výmere 2 (dvoch) rokov. Súd prvého stupňa zrušil výrok o vine a výrok o treste voči obžalovanému uvedený v rozsudku Okresného súdu Trnava, sp. zn. 4Tk/10/2020, z 15. októbra 2020, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine a vo výroku o treste svoj podklad.

Proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu podali odvolania prokurátor a všetci obžalovaní.

Prokurátor podal odvolanie v neprospech všetkých obžalovaných a proti všetkým výrokom rozsudku. V odvolaní argumentoval nasledovne:

- nestotožnil sa so závermi súdu vo vzťahu k obžalovanej U. R., že jej nie je možné pričítať väčší rozsah trestnej činnosti, nakoľko nebol presne preukázaný konkrétny objem pervitínu, prokurátor dôvodil tiež že obžalovaná trestnú činnosť páchala formou spolupáchateľstva;
- pri obžalovanom P. Z. sa nestotožnil s postupom pri ukladaní spoločného trestu, na vyhlásenie o vine za čiastkový útok pokračovacieho trestného činu v inej trestnej veci ako tejto nebolo možné prihliadať;
- súd prvého stupňa nemal dostatočne odôvodniť, prečo obžalovaných zaradil len do ústavu so stredným stupňom stráženia, prokurátor žiada maximálny stupeň a namietal i obdobné výšky uložených trestov obžalovaným, ktoré sa javia ako smerujúce k možnosti predmetného zaradenia, namietal teda „mechanický“ prístup pri individualizácii trestov bez zohľadnenia všetkých špecifik pre ich ukladenie u jednotlivých obžalovaných;

Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a postupom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám vo veci rozhodol tak, ako uviedol vyššie. Proti ostatným výrokom a postupom súdu nemal námietky a bol teda pre zamietnutie odvolaní obžalovaných podľa § 319 ako nedôvodných.

Obžalovaní podali odvolania voči všetkým výrokom rozsudku, ktoré sa ich týkali, ktoré postupne písomne odôvodňovali sami alebo prostredníctvom ich obhajcov.

Sumárne vo svojich odvolaniach namietali predovšetkým vierohodnosť a validitu výpovedí spolupracujúcich svedkov, skutočnosť že im trestná činnosť nebola riadne preukázaná, nedostatky v právnej kvalifikácii a to najmä vo vzťahu k rozsahu údajnej trestnej činnosti a času jej páchania, nemožnosti uznať vinu za absencie omamných a psychotropných látok in natura, či porušenie práva na obhajobu z dôvodu neakceptovania návrhov na doplnenie dokazovania.

Jednotliví obvinení potom odôvodnili svoje odvolania v podstate nasledovne:

Obžalovaný V. Š.:

- konštatoval výrazné úpravy skutkovej vety a skutkového deja zo strany súdu prvého stupňa, s ktorými sa nestotožnil a v tejto súvislosti namietal nezachovanie totožnosti skutku;
- rovnako namietal skutkové zistenia a zmätočnosť odôvodnenia odsudzujúceho rozhodnutia;
- zotrval na svojich návrhoch na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie a podnetoch na predloženie návrhu Ústavnému súdu Slovenskej republiky preskúmať súlad ustanovenia § 172 Trestného zákona (pozn. vtedajšie znenie) s Ústavou Slovenskej republiky;
- pre spáchanie skutku po dlhší čas nemal Špecializovaný trestný súd oporu vo vykonaných dôkazoch;
- namietal tiež výšku uloženého trestu;
- odvolanie obžalovaný doplnil o nezákonnosť výpovedí niektorých svedkov.

Navrhol tak, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. (pozn. chýba uvedenie ktorého) zrušil

napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku ho spod obžaloby oslobodil.

Obžalovaný M. A.:

- namietal zmenu právnej kvalifikácie skutku súdom prvého stupňa;
- napadnutý rozsudok považoval za nepreskúmateľný;
- čítanie svedeckých výpovedí z prípravného konania bolo podľa neho nezákonné;
- porovnaním skutkov z uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia mal obžalovaný zistiť, že nešlo o totožné skutky.

Mal teda za to, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d) a písm. e) Trestného poriadku zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Samostatnými podaniami obžalovaný ešte namietal porušenia práva na súd zriadeným zákonom, práva na spravodlivé súdne konanie a práva na obhajobu, to predovšetkým v kontexte so spolupracujúcimi obvinenými, tzv. kajúcnikmi. Podľa jeho názoru tiež absentoval dôkaz vo forme zaistenej drogy a bolo porušené jeho právo byť stíhaný spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Žiadal preto o oslobodenie alebo aby jeho vec bola aspoň postúpená Okresnému súdu Trnava.

Obžalovaný O. A.:

- súd jeho konanie nesprávne kvalifikoval ako spáchané závažnejším spôsobom konania po dlhší čas a zároveň na viacerých osobách;
- porušené mali v jeho prípade byť obžalovacia zásada a zásada bezprostrednosti a ústnosti;
- svedecké výpovede ním uvádzaných osôb z prípravného konania boli nepoužiteľné;
- v konaní nebola dokázaná jeho vina;
- poukázal tiež na nezákonnosť vôbec začatého trestného stíhania na podklade nezákonne získaných dôkazov

- pochybenia obžalovaný videl i v spojitosti so spolupracujúcimi svedkami a ich výpoveďami.

Dospel preto k záveru, že jeho konanie nebolo bez pochybností preukázané a vyvstali také skutočnosti, ktoré je potreba nevyhnutne posúdiť v jeho prospech a aj za použitia zásady in dubio pro reo ho spod obžaloby oslobodiť.

Obžalovaný M. C.:

- napadnuté rozhodnutie považoval za nepreskúmateľné pre jeho neurčitosť, absentovali obsahové náležitosti vyžadované § 168 ods. 1 Trestného poriadku;
- súd prvého stupňa vyhodnotil zrušujúce uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozpore s jeho obsahom;
- závery Špecializovaného trestného súdu vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia a vyhodnotenia zabezpečených a vykonaných dôkazov;
- namietal nezrovnalosti predovšetkým vo výpovediach svedkyne M. B., ale i pri ďalších svedkoch;
- právna kvalifikácia bola účelovo „nadkvalifikovaná“;
- použitie kvalifikačných pojmov po dlhší čas a na viacerých osobách bolo nesprávne;
- začatie trestného stíhania bolo podľa jeho názoru nezákonné, v konaní existovali procesne nepoužiteľné dôkazy a jeho zákonným súdom mal byť Okresný súd Trnava, nie Špecializovaný trestný súd;
- nebola preukázaná vina obžalovaného a uložený trest bol neprimeraný.

Žiadal teda Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) a písm. d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol o jeho oslobodení, alternatívne aby vec po zrušení vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Obžalovaná U. R.:

- tým, že v predchádzajúcom konaní bola oslobodená zo spáchania zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného poriadku už Špecializovaný trestný súd nebol viac príslušným súdom, ale sa ním stal Okresný súd Trnava, čím mali byť porušené jej práva na obhajobu
- skutky kladené jej za vinu boli formulované neurčito, chýbajú v nich jednotlivé čiastkové útoky

pokračovacieho trestného činu;

- usvedčovaná bola prostredníctvom tzv. kajúcnikov, ktorým za to vyplynuli nenáležité výhody.

Namietala tiež zmenu právnej kvalifikácie skutku súdom prvého stupňa, napadnutý rozsudok považovala za nepreskúmateľný, čítanie svedeckých výpovedí z prípravného konania za nezákonné a porovnaním skutkov z uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia zistila, že nešlo o totožné skutky. Navrhla preto, aby bol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušený a vec postúpená Okresnému súdu Trnava.

Obžalovaný O. I.:

- predmetný rozsudok nerešpektoval zásadu in dubio pro reo, za arbitrárny ho považoval v časti týkajúcej sa osobitného kvalifikačného momentu podľa § 138 písm. j) Trestného zákona na viacerých osobách;

- výrok o treste vychádzal z nesprávnej právnej kvalifikácie jeho konania;

- súd prvého stupňa sa nezaoberal konaním, ktoré predchádzalo vydaniu konečného rozhodnutia vo veci samej, najmä vo vzťahu k závažnými pochybnostiam o zákonnosti prípravného konania;

- vykonaným dokazovaním mu nebolo dokázané spáchanie skutkov kladených mu za vinu;

- nebolo dokázané, že by predával drogy a už vôbec nie, že viacerým osobám;

- dokazovanie malo byť zo strany OČTK manipulované;

- súd prvého stupňa vôbec nereflektoval na jeho obhajcom podaný návrh na doplnenie dokazovania, navyše absentuje akákoľvek argumentácia súdu v tomto smere;

- vysporiadené sa Špecializovaným trestným súdom nebolo ani s judikatúrou ESLP a to ohľadom toho, že vo veci rozhodovali členovia senátu, ktorí v jej zmysle mali byť vylúčení z rozhodovania vo veci;

- vysporiadené nebolo ani s pokynmi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v zrušujúcom uznesení.

Preto žiadal, aby odvolací súd v zmysle § 321 ods. 1 písm. a) až písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, alebo dospel sám k záveru o jeho oslobodení spod obžaloby podľa § 285 písm. a) alebo písm. c) Trestného poriadku.

Obžalovaný P. C.:

- podľa jeho názoru viac nemal byť súdený Špecializovaným trestným súdom;

- na rozdiel od súdu prvého stupňa má za to, že v skutkoch v bodoch 1/ a 3/, je daná prekážka ne bis in idem;

- nemožno súhlasiť ani so záverom uvedenom v napadnutom rozsudku, že súd nekonal o ním vznesenej námietke zaujatosti proti členovi senátu JUDr. Igorovi Králikovi, ktorý sa v minulosti ako člen iného senátu podieľal na schvaľovaní dohôd o vine a treste s osobami, ktoré sú svedkami v tejto trestnej veci a ako predseda senátu v inej trestnej veci už konal a rozhodol o jeho vine;

- v ďalšom namietal postup svojej obhajkyne;

- tvrdil, že je nevinný a skutky kladené mu za vinu sa nestali;

- pýtal sa ako je možné, že súd v inej trestnej veci vyhodnotil výpoveď svedkyne W. C. ako nevierohodnú a v tejto ju naopak považoval za vierohodnú;

Navrhol odvolaciemu súdu, aby zrušil predmetný napadnutý rozsudok a oslobodil ho spod obžaloby prokurátora.

Obžalovaný P. Z.:

- v jeho prípade ide o prekážku rozhodnutej veci;

- citoval konkrétnu formuláciu v skoršom rozhodnutí Okresného súdu Trnava, ktoré takúto prekážku vytvára;

- počas celého obdobia vymedzeného v skutkových vetách obžalovaný prechovával drogy s cieľom ich ďalšej distribúcie, pričom nedošlo v žiadnom momente k prerušeniu trvania tohto protiprávneho stavu.

Odvolanie podal proti všetkým výrokom napadnutého rozhodnutia Špecializovaného trestného súdu a v naznačenom smere ho rozšíril aj o návrh, aby odvolací súd zastavil trestné stíhanie podľa § 281 ods. 1 Trestného poriadku.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolanie prokurátora je vo vzťahu ku všetkým obžalovaným čiastočne dôvodné a to predovšetkým s poukazom na skutočne „mechanický“ postup pri individualizácii trestov u jednotlivých obžalovaných. Zároveň sú čiastočne dôvodné sú aj odvolania obžalovaných, a to tak jednotlivo ako aj s poukazom na zásadu beneficium cohaesionis (§ 324 Trestného poriadku), a to jednak s poukazom na novelu Trestného zákona č. 40/2024 (ktorá zmenila skutkové podstaty drogových trestných činov a zmiernila trestné sadzby a mohla by byť pre obžalovaných priaznivejšia), na podstatné chyby konania predchádzajúce napadnutým výrokom majúce za následok nedostatočné objasnenie veci a porušenie práva na obhajobu a tým i pochybnosti o správnosti viacerých skutkových zistení, na ktorých objasnenie bude potrebné niektoré dôkazy opakovať. Odvolací súd sa tiež nedostatočne vysporiadal so závermi predchádzajúceho zrušujúceho uznesenia najvyššieho súdu, sp. zn. 1To/13/2022. V dôsledku toho sa javil odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, ako celok, nepreskúmateľný.

Najvyšší súd rozhodoval na neverejnom zasadnutí, pretože namietané a zistené vady nebolo možné odstrániť na verejnom zasadnutí a to predovšetkým aj pre absenciu dostatočných a potrebných úvah, ktorými sa súd prvého stupňa spravoval pri rozhodovaní o vine a ukladaní trestov.

Pre lepšiu orientáciu možno pripomenúť genézu danej veci. Tá bola taká, že Špecializovaný trestný súd rozhodol prvýkrát o vine obžalovaných pôvodným rozsudkom, sp. zn. 12T/9/2021, z 12. augusta 2022, ale na podklade odvolaní prokurátora a obžalovaných, najvyšší súd (ako súd odvolací) uznesením, sp. zn. 1To/13/2022, z 29. marca 2023, rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti zrušil a vec mu vrátil, aby ju znovu rozhodol. Pôvodný rozsudok nadobudol právoplatnosť len vo výroku o oslobodení obžalovaných spod obžaloby pre spáchanie zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a vo výroku o vine obžalovanej U.W.S. R. za zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. g) Trestného zákona.

Opätovne v poradí druhým rozsudkom Špecializovaný trestný súd, pod tou istou spisovou značkou dňa 30. júna 2023 rozhodol o vine obžalovaných znovu, pričom prokurátor i obžalovaní znovu využili možnosť odvolania.

Ako už bolo naznačené, na základe odvolacích námietok prokurátora ako i obžalovaných, prišiel po preskúmaní veci najvyšší súd k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je zaťažený podstatnými chybami, ktoré výrokom rozsudku prechádzali, reč je predovšetkým o tom, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby. Zároveň boli zistené pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov rozsudku súdu prvého stupňa, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy.

Uvedené pochybenia napĺňajú odvolacie dôvody uvedené v § 321 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného poriadku.

Odvolací súd formuluje zistené nedostatky a svoje výhrady v podstate nasledovne:

I.

Pôvodne sa viacerým obžalovaným v obžalobe kládlo za vinu, že žalované skutky mali spáchať ako členovia nebezpečného zoskupenia - zločineckej skupiny podľa § 141 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Súd prvého stupňa už v prvom rozsudku, sp. zn. 12T/9/2021 z 12. augusta 2022 správne vysvetlil a uzatvoril, prečo nebolo možné trestnú činnosť kvalifikovať ako spáchanú formou zločineckej skupiny a ani skupiny organizovanej.

Z výroku aktuálne odvolaním napadnutého rozsudku, sp. zn. 12T/9/2021, z 30. júna 2023 vyplýva, že súd prvého stupňa posúdil vinu všetkých obžalovaných ako samostatných páchatel'ov, teda že žalované

skutky mali spáchať bez akejkoľvek trestnoprávne relevantnej súčinnosti.

Tento záver však rezultuje len z výrokovkej časti napadnutého rozsudku, pričom v odôvodnení rozsudku sa nenachádza žiadna zmienka, akými úvahami sa súd pri formulovaní tohto záveru spravoval a z akých dôkazov pri jeho formulácii vo výrokovkej časti vychádzal.

Pritom už len samotná skutočnosť, že nebola uznaná právna kvalifikácia spáchania určitej časti trestnej činnosti formou zločineckej skupiny, by si zasluhovala podrobnejšie vysvetlenie, či trestná činnosť nemohla byť spáchaná ani inou formou trestnej súčinnosti a prečo je potrebné všetkých páchatelov posudzovať ako páchatelov samostatných. Samozrejme, odvolaciemu súdu je zrejmé, že podľa právnej úpravy účinnej v čase vyhlásenia rozsudku nebolo možné relevantne ako prípadnú trestnú súčinnosť posúdiť konanie osôb nachádzajúcich sa na opozitných stranách skutkového deja - teda osoby ktorá predávala a osoby ktorá kupovala.

Je zároveň nesporným faktom, že správne zistenie a konštatovanie okolnosti, či trestný čin bol spáchaný samostatným páchatelom (§ 19 Trestného zákona), spolupáchatelmi (§ 20 Trestného zákona) alebo formou účasti (§ 21 Trestného zákona) má priamy vplyv na správnosť a úplnosť právnej kvalifikácie a posúdenie miery zavinenia konkrétneho páchatel'a vo vzťahu k spôsobenému následku a má priamy vplyv aj na individualizáciu trestu.

Dôležitosť zodpovedania nastolenej otázky v potrebnej miere vyvstáva jednoznačne aj zo skutočnosti, že jednotliví obžalovaní sa mali dopúšťať trestnej činnosti v určitej forme vzájomnej „interakcie“ a táto vyplýva jednak zo znenia skutkových viet vo výroku napadnutého rozsudku, ako aj z výpovedí niektorých svedkov, ktorí obžalovaných usvedčujú.

Konkrétne je možné poukázať na znenie skutkových viet v bodoch 4) a 6) prvostupňového rozsudku.

V skutku pod bodom 4) rozsudku sa okrem iného uvádza, že pri odovzdávaní pervitínu ktorý zaobstaral T. C. pre A. H. a T. H. „bol ako tzv. dvojčeka T. H. aj obžalovaný Š., ktorý nasledujúci deň v svojom rodinnom dome v Š. vyplatil T. C. za týchto 300 g pervitínu sumu 4.800,- €“.

Úloha obžalovaného Š. nie je v skutku ďalej bližšie špecifikovaná, pričom podľa právnej vety za mu kladie za vinu, že (aj v skutku č. 4) neoprávnene kúpil, zadovážil a predal psychotropnú látku a sprostredkoval jej predaj. Zo znenia skutku pritom nevyplýva, že by mal kúpiť, zadovážiť, predáť či sprostredkovať predaj takejto látky, ale len že mal byť prítomný pri jej odovzdaní medzi inými osobami a následne mal nasledujúci deň odovzdať za ňu peniaze. Aká bola jeho konkrétna úloha pri odovzdávaní psychotropnej látky, zo skutku nevyplýva. Súd prvého stupňa v odôvodnení ani nevysvetlil, aký mal byť právny význam toho, že obžalovaný Š. sa mal nachádzať na mieste činu ako tzv. dvojčeka T. H.. Odvolaciemu súdu sa preto javí, že zrejme išlo o neodstránené rezíduum pôvodného znenia skutku pred „vypustením“ spáchania skutku formou zločineckej skupiny.

Otázne je teda v tomto prípade nielen správne určenie prípadnej formy participácie obžalovaného, ale aj správne určenie samotnej právnej kvalifikácie. K týmto okolnostiam však napadnutý rozsudok neposkytuje žiadne vysvetlenie.

V skutku pod bodom 6) rozsudku sa, okrem iného, uvádza že „M. R.C. a obž. A. si neoprávnene a bez povolenia v období od novembra 2019 zadovážovali pervitín od obž. Š. a obž. A. a od iných nezistených osôb, pričom obž. A. s vedomím obž. Š. predával v A. a jej okolí, v období od začiatku r. 2019 do ich zadržania (17.06.2020), M. R. pervitín...“

Slovné spojenie „s vedomím“ pritom implikuje možnú koordináciu konania obžalovaného A. zo strany obžalovaného Š., a teda predikuje prípadnú možnosť určitej formy trestnej súčinnosti. Z odôvodnenia rozsudku však nie je zrejmé, z akého dôvodu sa uvedená informácia v opise skutku nachádza a či má prípadne nejakú trestnoprávnu relevanciu. Opätovne, len z výrokovkej časti rozsudku vyplýva, že sa obžalovaní mali trestnej činnosti dopustiť ako samostatní páchatelia.

Ďalej sa v skutku pod bodom 6) uvádza, že obž. O. I. od februára 2020 do svojho zadržania (21.04.2020) mal od M. B. kupovať „pervitín aj heroín a ďalej ich predával a odovzdával tretím osobám podľa pokynov M. B. alebo podľa vlastného uváženia“. Táto skutočnosť tiež implikuje určitú prípadnú možnú formu trestnej súčinnosti medzi M. B. a obžalovaným I., pričom v rozsudku zostalo nevysvetlené, z akých dôvodov posúdil súd prvého stupňa toto konanie obžalovaného ako samostatné páchatel'stvo.

Taktiež z výpovede svedka T. C. vyplýva, že pri páchaní trestnej činnosti obžalovanému C. mal pomáhať aj svedok R. a obžalovaný Š. mal pri páchaní trestnej činnosti tvoriť tzv. dvojčku s T.L. H.. Obžalovaný Š. mal tiež vyplácať svedka C. za pervitín, ktorý C. zaobstaral pre A. H. na jeho pokyn.

Z výpovede V. M. tiež vyplynulo, že obžalovanému C. mal pri „varení“ pomáhať svedok R. a obžalovaný I. predával drogy pod svedkyňou B.. S významom tejto časti výpovede a jej prípadným vplyvom na znenie skutkových viet a právnu kvalifikáciu sa tiež súd prvého stupňa žiadnym spôsobom nevysporiadal.

Napokon aj z výpovede svedkyne M. vyplynulo, že obžalovaný I. jej pomáhal keď nestíhala obísť svojich klientov a vozil im od nej drogy alebo chodil od nich prevziať peniaze. Taktiež uviedla, že obžalovaný Š. robil s drogami spolu s obžalovaným A., pritom chodili spolu ako tzv. dvojčky.

Aj táto časť výpovede zostala zo strany súdu prvého stupňa nezohľadnená vo vzťahu k možnému výsledku o prípadnej možnosti trestnej súčinnosti.

Súhrnne potom odvolací súd k uvedeným skutočnostiam uvádza, že tým, že súd prvého stupňa sa nevyjadril k tomu, na základe akých skutočností ustálil, že trestná činnosť bola zo strany všetkých obžalovaných spáchaná formou priameho páchatelstva, existujú vážne pochybnosti o správnosti ustálenej právnej kvalifikácie, miere zavinenia jednotlivých obžalovaných a správnosti individualizácie výmery uložených trestov.

Najvyšší súd nevyklučuje, že trestná činnosť mohla byť spáchaná zo strany všetkých obžalovaných formou priameho páchatelstva. Súd prvého stupňa však bude musieť podrobne uviesť skutočnosti, z ktorých pri tomto závere vychádzal a ktoré vylučujú zo strany niektorých obžalovaných spolupáchatelstvo či určitú formu účastníctva. Absencia týchto úvah totiž predstavuje porušenie § 168 ods.1 Trestného poriadku, podľa ktorého ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Ak to bude potrebné, bude preto do úvahy pripadať aj prípadná úprava znenia jednotlivých skutkov (skutkových viet) tak, aby bola dosiahnutá zhoda medzi znením skutkov a jednoznačnou právnou kvalifikáciou.

Ak naopak, súd prvého stupňa dospeje k záveru, že v niektorých prípadoch bude do úvahy pripadať niektorá z foriem trestnej súčinnosti, bude musieť v tomto smere prípadne upraviť právnu kvalifikáciu a prípadne aj znenie skutkov (na základe výpovedí obžalovaných a svedkov) a uviesť dôkazy a príslušné právne úvahy, ktoré by takýto postup odôvodňovali.

Za týmto účelom bude zrejme potrebné opakovane vypočúť niektorých obžalovaných a svedkov, aby sa v potrebnej miere vyjadrili k možným okolnostiam formy páchatelstva.

Odvolací súd na uvedené pochybenia v neposlednom rade prihliadol aj z toho dôvodu, že by mohli byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

II.

Ďalej musí dať odvolací súd za pravdu odvolacím námietkam obžalovaným Š. a R. vo vzťahu k namietanej nesprávnej právnej kvalifikácii, resp. nejasnosti, či nezameniteľnosti skutkov z ktorých boli uznaní za vinných, pričom tieto pochybenia zároveň môžu predstavovať aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Týka sa to primárne skutkov pod bodom 3) a 4) napadnutého rozsudku.

Obžalovanej U. R. sa v skutku pod bodom 3) kladie za vinu, že „od konca r. 2017 do úteku obž. P. C.N. (december 2018) tento predával M. B. pervitín určený na ďalší predaj v množstve min. 2x 100 g mesačne za cenu 20,- €/g, ktorý jej odovzdával prostredníctvom obž. U. R. na rôznych miestach v rámci A.“, čím mala obžalovaná R. neoprávnene sprostredkovať predaj a kúpu psychotropnej látky a

prekurzora. V skutku však vôbec nie sú obsiahnuté aspoň minimálne nutné detaily, akým spôsobom malo prebiehať odovzdávanie pervitínu prostredníctvom obžalovanej R. (ako mala konkrétne sprostredkovať jeho odovzdanie či predaj a kúpu) tak, aby tento skutok bol dostatočne určitý a nebol zameniteľný s iným skutkom. Vo vzťahu k obžalovanej teda absentuje uvedenie dostatočne určitého modu operadi, ktorým mala na danom skutku participovať.

Zásada nezameniteľnosti skutku, teda jeho formulovanie tak aby bol dostatočne určitý a nemohol byť zamenený s iným skutkom, je jedným z princípov spravodlivého trestného konania, garantujúca zabezpečenie právnej istoty. Skutok preto musí byť v priebehu (počas) celého konania jednoznačne identifikovaný, aby nemohol byť zamenený s iným skutkom a musí byť vymedzený miestom, časom, spôsobom konania a následkom. Zároveň je táto zásada základom na posúdenie, či neprišlo k porušeniu zásady ne bis in idem. Základ tejto zásady je upravený v článku 50 ods. 5 Ústavy SR či v článku 6 ods. 3 písm. a) Dohovoru a následne je konkretizovaná v ustanoveniach Trestného poriadku.

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie.

Podľa § 206 ods. 3 Trestného poriadku uznesenie o vznesení obvinenia musí obsahovať označenie osoby, voči ktorej sa vznáša obvinenie, opis skutku s uvedením miesta, času, prípadne iných okolností, za ktorých k nemu došlo tak, aby skutok nemohol byť zamenený s iným skutkom, zákonného pomenovania trestného činu, o ktorý v tomto skutku ide, a to aj s uvedením príslušného ustanovenia Trestného zákona a skutočností, ktoré odôvodňujú vznesenie obvinenia.

Podľa § 235 písm. c) Trestného poriadku obžaloba musí obsahovať obžalobný návrh, v ktorom musí byť označený skutok, pre ktorý je obvinený stíhaný, s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne s uvedením iných skutočností, ak ich treba na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným a aby bolo odôvodnené použitie určitej trestnej sadzby.

Podľa § 163 ods. 3 Trestného poriadku výrok, ktorým sa obžalovaný uznáva za vinného alebo ktorým sa spod obžaloby oslobodzuje, musí presne označovať trestný čin, ktorého sa výrok týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením právnej kvalifikácie, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, prípadne aj s uvedením iných skutočností potrebných na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným, ako aj uvedením všetkých zákonných znakov vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu.

Skutok tak, ako je formulovaný, vyššie uvedené požiadavky nezameniteľnosti rozhodne nespĺňa.

Vo vzťahu ku skutku uvedenom pod bodom 4) rozsudku v rozsahu týkajúcom sa obžalovaného Š.P. možno zopakovať v podstate argumenty, uvedené už vyššie. Jeho konanie tak, ako je opísané, nie je subsumovateľné pod skutkovú podstatu pokračovacieho zločinu podľa § 172 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. c) Trestného zákona účinného v čase rozhodovania tak, ako to urobil súd prvého stupňa. Z opisu skutku jednoznačne nevyplýva, že by mal obžalovaný zadovážiť, predat' či sprostredkovať predaj psychotropnej látky. Z opisu vyplýva, že iné osoby si dohodli zaobstaranie, predaj a odovzdanie tejto látky, pričom pri odovzdávaní mal byť prítomný obžalovaný. Zo skutku nevyplýva, z akého dôvodu tam mal byť prítomný, len to, že mal byť „dvojičkou“ inej osoby, ktorá následne obdržala časť psychotropnej látky. Zároveň zo skutku vyplýva, že ďalší deň mal obžalovaný obstarávateľovi pervitínu vyplatiť časť sumy za pervitín ktorý obdržala iná osoba, ktorej mal byť obžalovaný „dvojičkou“.

Takýto opis skutku skôr indikuje záver, že obžalovaný mohol byť v pozícii účastníka na trestnom čine a nie jeho priamym páchatel'om. Opätovne však možno skonštatovať, že úvahy ktoré viedli súd prvého stupňa k inému záveru, v rozsudku absentujú.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti bude preto potrebné zvoliť formuláciu skutkov tak, aby nebola porušená zásada ich nezameniteľnosti a tiež posúdiť, pod akú skutkovú podstatu jednotlivých trestných činov sú subsumovateľné - teda opätovne posúdiť právni kvalifikáciu, avšak so súčasným uvedením dostatočných argumentov z ktorých bolo vychádzané, v odôvodnení rozsudku. Na dosiahnutie tohto cieľa bude zrejme nevyhnuté doplniť dokazovanie opätovným vypočutím potrebných obžalovaných a svedkov.

III.

Ďalšie pochybenie zo strany súdu prvého stupňa je možné vidieť v nedostatočnom odôvodnení rozsudku vo vzťahu vierohodnosti niektorých svedkov a v akceptácii nepoužiteľného dôkazu na konštatovanie viny jedného z obžalovaných.

Vo vzťahu k svedkom B. E. a P. G. súd prvého stupňa uviedol, že poskytujú alibi obžalovaným A. a A., resp. popierajú páchanie trestnej činnosti s týmito obžalovanými. Ich výpovede považoval súd za nevierohodné z dôvodu že svedok Navrátil mal údajne páchať trestnú činnosť spolu s obžalovaným A. a mal s ním majetkový podiel v tej istej obchodnej spoločnosti. Zároveň mal obžalovaného navštevovať počas jeho pobytu vo väzbe. Obdobne aj svedok E. mal „robiť“ s drogami a medzi ním a obžalovaným A. existoval právny vzťah - obžalovaný si mal so svedkom E. na základe zmluvy o pôžičke požičať od M.Q. I. peňažné prostriedky.

Argumentácia prvostupňového súdu nepochybne má čiastočne svoje rácie, avšak v súhrne je nedostatočná. Teda odvolací súd nepochybňuje, že tieto výpovede môžu byť nevierohodné, avšak tomuto odôvodneniu mal byť venovaný väčší priestor, pretože ide o svedkov „v prospech“ obžalovaných, tak malo by byť z dôvodu zachovania práva na obhajobu (do ktorého patrí aj právo na riadne odôvodnenie) vysvetlenie dôvodov omnoho precíznejšie. V prípade oboch svedkov založil prvostupňový súd presvedčenie o ich nevierohodnosti na tom, že tiež mali páchať drogovú trestnú činnosť, a že mali s obžalovanými súkromno-právne vzťahy. Nevysvetlil však, či výpovede týchto svedkov vôbec mohli (mali potenciál) reálne vyvrátiť „usvedčujúce“ výpovede iných svedkov a s ktorými výpoveďami boli prípadne v nesúlade, resp. či a ktoré iné výpovede iných svedkov ich vyvracajú či potvrdzujú.

Tento postup je dôležitý aj preto, že v prípade že by uvedené výpovede oboch svedkov boli spôsobilé vyvrátiť usvedčujúce výpovede a súd by dostatočne neodôvodnil z akého dôvodu sú nevierohodné, mohol by byť prípadne naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods.1 písm. c) Trestného poriadku.

Súd prvého stupňa založil výrok o vine obžalovaného I. sčasti aj na výpovedi svedka M. W.. Daná výpoveď bola realizovaná v rámci prípravného konania, avšak pred vznesením obvinenia, bola teda vykonaná nekontradiktórne. Keďže na hlavnom pojednávaní svedok W. vypovedal odlišne ako v prípravnom konaní, bola na návrh prokurátora prečítaná svedkova nekontradiktórna výpoveď z prípravného konania, v ktorej obžalovaného usvedčoval. Obhajca tento postup namietal. Súd tento postup odôvodnil tým, že sa jednalo o zákonným spôsobom vykonaný dôkaz, ktorý nebol ani jediným, ani rozhodujúcim.

Takýto postup súdu prvého stupňa však nie je správny. Ako už uviedol najvyšší súd vo svojej predchádzajúcej judikatúre (napr. rozsudok, sp. zn. 1Tdo/13/2024), nekontradiktórne vykonanú výpoveď možno na hlavnom pojednávaní prečítať a následne použiť ako dôkaz len v prípade, ak svedok napríklad uvedie, že si už na podrobnosti skutku nepamätá, či vypovedá sčasti odlišne. Následne je možné prečítať svedkovi aj jeho nekontradiktórne vykonanú výpoveď z prípravného konania. Ak následne svedok uvedie, že potvrdzuje túto výpoveď, jedná sa o použiteľný dôkaz. Ak však túto výpoveď nepotvrdí, takýto dôkaz nie je použiteľný.

V danom prípade svedok na hlavnom pojednávaní vypovedal odlišne, ako v nekontradiktórnej výpovedi v prípravnom konaní. Po jej prečítaní túto výpoveď nepotvrdil, teda nezotrval na nej. Z uvedeného dôvodu nebolo možné ju použiť na založenie výroku o vine obžalovaného I..

Aj keď sa podľa súdu prvého stupňa nejednalo o jediný či rozhodujúci dôkaz, bude potrebné, aby pri novom rozhodovaní súd na tento dôkaz z prípravného konania neprihliadal. V opačnom prípade sa súd vystavuje nebezpečenstvu, že ak by sa preukázalo, že išlo o dôkaz určitým spôsobom rozhodujúci, mohol by tento postup založiť naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

IV.

Odvolací súd napokon musí uviesť, že prvostupňový súd sa nedostatočne vysporiadal aj so závermi predchádzajúceho zrušujúceho uznesenia najvyššieho súdu, sp. zn. 1To/13/2022.

V uvedenom uznesení najvyšší súd uviedol, že „výpoveď spolupracujúceho svedka je v zásade prípustným, a validným dôkazom s preukaznou hodnotou, avšak súd sa musí dôkladne oboznámiť s výhodami, ktoré boli svedkovi/svedkom poskytnuté, analyzovať motiváciu svedka a orgánov činných v trestnom konaní na uzatvorenie dohody a v tom smere motiváciu svedka odkrývať trestnú činnosť. Musí posúdiť rozsah poskytnutej výhody, jej prípadné akékoľvek „neobvyklosti“, pričom čím väčší bude rozsah výhody (resp. čím bude neobvyklejšia - napríklad faktická beztrestnosť), tým hlbší a rozsiahlejší a kritickejší prieskum bude musieť byť vykonaný“.

V tejto súvislosti možno poukázať i na rozhodnutie ESLP vo veci Fajstavr proti ČR (zo 16.10.2025) v ktorom zosumarizoval dovtedajšie judikatúrou vytvorené požiadavky na posudzovanie usvedčujúceho vplyvu výpovede spolupracujúceho spolupáchateľa/svedka na spravodlivosť súdneho konania ako celku tak, že je potrebné zohľadniť, či:

- obhajoba poznala totožnosť svedka;
- obhajoba vedela o existencii dohody s prokuratúrou;
- domáci súd preskúmal dohodu;
- domáci súd zvažil všetky možné výhody, ktoré svedok získal;
- dohoda bola prerokovaná na súdnom konaní;
- obhajoba mala možnosť overiť dôkazy svedka;
- obhajoba mala možnosť overiť dôkazy členov prokuratúry, ktorí sa na prípade podieľali;
- domáci súd si bol vedomý úskali spojených so spoliehaním sa na dôkazy spolupáchateľa;
- domáci súd pristupoval k svedeckej výpovedi opatrne;
- domáci súd podrobne vysvetlil, prečo svedkovi uveril;
- existovali nezávadné podporné dôkazy;
- odvolací súd preskúmal zistenia súdu prvého stupňa týkajúce sa svedka; a
- touto otázkou sa zaoberali všetky sudy, ktoré sa zaoberali rôznymi odvolaniami.

Inými slovami: podľa citovaného názoru odvolacieho súdu i rozhodnutí ESLP bolo potrebné dôsledne zvažiť, čo bolo konkrétne u spolupracujúcej osoby „v hre“, teda aký postih jej so všetkými konzekvenciami hrozil a aký benefit získala (posúdenie miery proporcionality) a posúdenie možných úskali spoliehania sa na takéto výpovede pri zachovaní relatívne veľkej miery opatrnosti pri „práci“ s obsahom takejto výpovede.

Súdu prvého stupňa nemožno rozhodne uprieť úprimnú snahu a vynaložené úsilie o posúdenie rozsahu poskytnutých výhod a ich vplyvu na obsah výpovede svedkom. Napriek tomu je však potrebné uzavrieť, že sa mu to úplne nepodarilo a pri záveroch hodnotenia sklzol do akejsi „paušality“. Nestačí len vykonať ako dôkazy listiny preukazujúce poskytnutie benefitov, ale súd musí uviesť primerané relatívne konkrétne argumenty, prečo benefity nepovažuje pri konkrétnom svedkovi za neprimerané.

Z napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvého stupňa v podstate pri každom spolupracujúcom svedkovi stručne uviedol akú formu benefitu prípadne svedok získal a následne len formálne uzavrel, že daný benefit nepovažuje za neprimeraný. Následne sumárne k týmto svedkom uviedol, že „títo svedkovia vypovedali nielen o činnosti obžalovaných, ale rozhodli sa priznať aj svoj podiel viny, a to v čase, kedy ich konanie bolo zväčša právne kvalifikované ako drogová činnosť páchaná v rámci zločineckej skupiny (§ 172 ods. 4 TZ) s hroziacou trestnou sadzbou 20 až 25 rokov, príp. doživotie. Výsledné právne posúdenie ich konania pritom v tom okamihu nemali (a v zmysle právneho poriadku SR ani nemohli mať) ničím záväzne garantované. Okrem toho v čase ich priznania a usvedčenia ostatných spolu-páchateľov ešte nevedeli (nemohli vedieť), akými dôkazmi bude ich výpoveď podporená (a či vôbec) alebo naopak - s akými dôkazmi (výpoveďami) bude napokon konfrontovaná“.

V uvedenom vyhodnotení výpovedí však absentuje aspoň minimálne dostatočne určiteľná úvaha o tom, čo bolo pre toho - ktorého svedka „v hre“. Teda aspoň minimálna (a preskúmateľná) argumentácia predstavujúca porovnanie, aký konkrétny postih svedkovi hrozil a aký benefit získal. Teda napríklad či pri reálne vysokom hroziacom treste nebol poskytnutý benefit zaručujúci vo formálnej či materiálnej rovine beztrestnosť, alebo taký nízky postih, ktorý je z hľadiska požiadavky proporcionality a spravodlivosti v konkrétnom prípade neúnosný. Tiež by bolo vhodné aspoň stručne uviesť, či už pred usvedčujúcimi výpoveďami disponovali svedkovia informáciami o prípadných budúcich benefitoch,

alebo či im zámer poskytnúť benefit a informácia o forme možných benefitov bola oznámená až po realizácii ich výpovedí.

Ak teda bol svedkovi poskytnutý benefit (napríklad vo forme podmieneného zastavenia trestného stíhania, zastavenia trestného stíhania, a pod.) bude potrebné dať túto výhodu do vzájomného pomeru s výškou sankcie (trestnou sadzbou), ktorá konkrétne svedkovi hrozila a významom jeho výpovede v danej veci (trestnú činnosť akej závažnosti pomohol rozkryť, koľko páchatelov usvedčuje, atď.). Čím rozsiahlejší benefit bol svedkovi poskytnutý, tým väčší musí byť význam jeho výpovede.

Súd prvého stupňa sa tiež v odôvodnení rozsudku explicitne nevyjadril k tomu, či vo vzťahu k výpovediam spolupracujúcich svedkov existovali nezávadné podporné dôkazy, ktoré ich výpovede podporujú a v súvislosti s výpoveďami daných svedkov na ne neodkázal. Súd síce pri hodnotení výpovedí niektorých svedkov parciálne odkázal aj na iné dôkazy, ale tento postup nie je možné považovať za dostatočný.

Odvolačný súd preto nemal k dispozícii v požadovanej miere žiadne hodnotiace úvahy súdu prvého stupňa v danom smere, ktoré by mohol preskúmať.

Preto bude nutné aby súd prvého stupňa doplnil rozsudok o naznačené úvahy, aby bolo zjavné na základe akých skutočností možno považovať usvedčujúce výpovede spolupracujúcich svedkov za „nezávadné“ z hľadiska posudzovania spravodlivosti konania ako celku.

Najvyšší súd si zároveň od prokurátora vyžiadal zaslanie všetkých poskytnutých benefitov svedkom, aby mohol posúdiť ich primeranosť a zistiť, či neboli poskytnuté benefity o ktorých súd prvého stupňa v čase konania nevedel.

Do termínu konania verejného zasadnutia však prokurátor zoznam týchto benefitov neposkytol. To však samozrejme však nemožno pripísať na ťarchu súdu prvého stupňa.

V.

Vo vzťahu k výrokom o trestoch uložených jednotlivým obžalovaným možno súhlasiť s odvolaním prokurátora, ktorý namietal mechanické ukladanie trestov zo strany súdu prvého stupňa.

Špecializovaný trestný súd pri ukladaní trestov jednotlivým obžalovaným neprihliadal na konkrétne špecifické aspekty ich konania a situácií u každého jedného z nich. Skutočne až automaticky individualizoval výšky trestov, rozumie ukladal ich obdobne, napriek rozdielom, ktoré sa javia ako evidentné. Navyše svoj postup nedokázal odôvodniť do takej miery, aby obstál aj prísnejšie kritériá.

Zároveň, ak sa preukáže určitá forma trestnej súčinnosti, bude v tom prípade potrebné zareagovať pri ukladaní trestu aj na túto okolnosť.

Samozrejme, v prípade že bude pre obžalovaných priaznivejšie ukladanie trestov podľa znenia Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024, bude potrebné zohľadniť pri ukladaní trestu novú právnu úpravu.

Najvyšší súd, ak by rozhodoval bez rušenia tejto veci, by aj vzhľadom na medzičasom účinnú veľkú novelu Trestného zákona účinnú od 6. augusta 2024, bol predmetné nedostatky napravitel resp. zohľadnil zmeny zákona, ale keďže rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, bude potrebné a aj vhodné ponechať to na súde prvého stupňa.

VI.

Vo vzťahu k námietke obžalovaných, že člen senátu Špecializovaného trestného súdu JUDr. Igor Králik mal byť z rozhodovania danej veci vylúčený s poukazom na rozhodnutie ESLP vo veci Mucha proti SR, pretože sa v minulosti ako sudca podieľal na rozhodovaní iných vecí, v ktorých prejudikoval vinu obžalovaných, musí odvolačný súd uviesť, že túto námietku nepovažuje za relevantnú.

Zo spisového materiálu je zrejmé, že JUDr. Igor Králik sa v minulosti ako člen senátu zúčastnil len rozhodovania jednej veci, ktorá sa materiálne dotýkala participácie obžalovaných na trestnej činnosti v tom zmysle, ako naznačovali obžalovaní (predovšetkým obžalovaný P. C.). Konkrétne išlo o vec vedenú na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. BB-4T/1/2020. V tejto veci bolo rozsudkom zo dňa 6. februára 2020 rozhodnuté o schválení dohody o vine a treste uzatvorenej medzi prokurátorom a M. O..

Išlo o drogovú trestnú činnosť ktorá mala byť spáchaná formou zločineckej skupiny. V skutku pod bodom 1) uvedeného rozsudku je uvedené, že M. O. mal byť členom zločineckej skupiny, ktorej členom mal byť okrem iného aj P. C. a ktorá mala obchodovať s omamnými a psychotropnými látkami. Zároveň je však v skutku explicitne uvedené, že P. C. je (spolu s inými osobami) stíhaný v inej trestnej veci a o jeho vine nebolo dosiaľ právoplatne rozhodnuté. Následne v skutku č. 2) je uvedené, že P. C. mal nakupovať tabletky zn. Cirrus, ktoré mal ďalej predávať. Keďže však skutok 1) je akýmsi „predpolím“ pre ostatné skutky v ktorých sú v podstate len následne špecifikované konkrétne obchody s omamnými a psychotropnými látkami danou zločineckou skupinou, považuje odvolací súd za dostatočné, že údaj o tom, že o vine P. C. nebolo dosiaľ právoplatne rozhodnuté je uvedený len v skutku pod č. 1). Z hľadiska požiadaviek formulovaných v rozhodnutí ESELP Mucha proti SR a Ondřej Bouša proti ČR preto člen senátu JUDr. Igor Králik vo veci pod sp. zn. BB-4T/1/2020 neprejudikoval vinu obžalovaného C..

Z uvedených rozhodnutí ESELP vyplýva, že článok 6 ods. 2 Dohovoru zakazuje predčasné vyjadrenie názoru súdu, že osoba obvinená z trestného činu je vinná skôr, než jej bola táto vina preukázaná v súlade so zákonom. Je preto potrebné zásadne rozlišovať medzi vyhlásením, že je niekto iba podozrivý zo spáchania trestného činu a jasným vyhlásením, že jednotlivec daný trestný čin spáchal, ak neexistuje právoplatné odsúdenie. Ani z rozsudku Mucha proti SR podľa ESELP automaticky nevyplýva, že by bolo prvostupňovému súdu bránené v identifikácii obvineného, ktorý ešte nebol odsúdený, jeho celým menom.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam obžalovaných, že absencia dôkazu vo forme zachytenej (zaistenej) drogy bráni vyvodu trestnoprávnej zodpovednosti, sa odvolací súd stotožnil s argumentáciou súdu prvého stupňa, že tomu tak nie je. Teda aj napriek absencii omamnej a psychotropnej látky in natura, možno vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť aj na základe iných dôkazov, a to aj v prípade požitia právnej kvalifikácie podľa Trestného zákona aktuálne účinného. K tomu odvolací súd poukazuje aj na názor vyslovený v rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3To/5/2025, podľa ktorého „argumentácia obhajoby, či už atakujúca prílišnú neurčitost' ustálených skutkov, prípadne spájaná aj s poukazom na rozporuplné svedecké výpovede, prípadne dožadujúca sa takej interpretácie zmeny (novely) Trestného zákona pri úprave drogových trestných činov, podľa ktorej by za „nelegálny drogový obchod“ malo byť z pohľadu dôkazného zrejme možné trestne stíhať len takú osobu, ktorej sa podarilo zaistiť konkrétnu psychoaktívnu látku - ktorú mala zadovážiť, prechovávať, kúpiť alebo predat' alebo inak s ňou trestnoprávne relevantným spôsobom manipulovať - tzv. in natura, by svojim materiálnym dopadom v skutočnosti znamenalo možnosť vzniku trestnoprávnej zodpovednosti len „malých dilerov“ alebo užívateľov (konečných spotrebiteľov) takej látky, resp. vo vzťahu k osobám na vrchole reťazca drogového obchodu by zrejme ich (dôkazné) usvedčenie prichádzalo do úvahy len v prípade priameho odhalenia a zaistenia skladu alebo výroby s takýmito látkami. Dlhodobé nezákonné uvádzanie omamných a psychotropných látok do obehu v rámci širokej verejnosti, ktoré sa (pochopiteľne) priebežne spotrebúvajú, by zrejme podľa takej argumentácie nemala zakladať trestnú zodpovednosť a malo by teda zrejme ísť spoločensky akceptovateľné konanie. Takéto interpretačné závery odvolací súd odmieta ako priamo popierateľné zmysel boja proti drogovej kriminalite, resp. druhový objekt drogových trestných činoch vyjadrujúci hodnotu ochrany spoločnosti pred škodlivými dôsledkami užívania nebezpečných psychoaktívnych látok“.

+ + +

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností bude preto potrebné, aby súd prvého stupňa vykonal potrebné procesné úkony na odstránenie všetkých vytknutých nedostatkov. Z tohto dôvodu bude zrejme potrebné doplniť dokazovanie v rozsahu, ktorý zväží súd prvého stupňa tak, aby boli správne zistené všetky skutočnosti významné pre právnu kvalifikáciu, posúdenie validity výpovedí a prípadné výroky o vine a o trestoch.

V prípade, ak súd prvého stupňa zistí, že aktuálna právna úprava je pre obžalovaných priaznivejšia, bude pri ustáľovaní viny a ukladaní trestov aplikovať Trestný zákon v znení účinnom po 06.08.2024.

Pokiaľ sa odvolací súd nevyjadril bližšie k niektorým odvolacím argumentom prokurátora a obžalovaných, je tak tomu z dôvodu, že po zrušení veci budú strany môcť opätovne žiadať zohľadniť

tieto argumenty v novom rozhodnutí.

Riadiac sa uvedeným rozhodol odvolací súd tak, ako je vyjadrené vo výrokovvej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.